

[Socialministeren]

cipper for dagpengeloven, om en arbejdsgiverperiode på 5 uger.

Til slut vil jeg blot nævne, at venstres forslag efter mine beregninger vil medføre en statslig merudgift på ca. 340 mill. kr. i 1981, og jeg tror ganske afgjort ikke, at forslaget har en beskæftigelsesmæssig effekt – som venstre er inde på i bemærkningerne – der vil stå i rimeligt forhold til dette beløb.

Ole Thomsen (S):

Venstre gør i sit lovforslag meget ud af at fremføre argumenter for lighed mellem erhvervslivet og øvrige lønmodtagergrupper i motiveringen for at nedsætte arbejdsgiverperioden fra 5 til 3 uger, hvilket jeg i mange tilfælde kan være fuldt enig i. Men man kan så ikke undlade at spørge, hvor venstres stemmer var henne, da vi i foråret 1980 vedtog den ændring i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, som netop gav de selvstændige og de medhjælpende hustruer ligebehandling samt en væsentlig forbedring af de økonomiske forhold i forbindelse med sygdom eller fødsel, som jo virkelig opfyldte et ønske, der i mange år har været netop i den erhvervsgruppe, om at få en rimelig barselordlov i lighed med kvinderne i lønmodtagergrupperne. Det havde nok været rimeligt, at man også ved en sådan lejlighed havde vist sin solidaritet, idet denne vedtagelse jo på trods af de økonomiske problemer, som venstre normalt ikke forsømmer at fremdrage i debatterne, netop i høj grad gav en væsentlig forbedring til de erhvervsdrivende.

Ligesom ministeren har sagt, vil jeg også påpege, at selvstændige har en mulighed for at forsikre sig imod disse udgifter i de første fem uger, hvis man måtte mene, at det absolut skulle være nødvendigt.

Vi vil i socialdemokratiet afvise dette forslag, idet vi er af den opfattelse, at ordningen, som den bliver pr. 1. januar 1981, er rimelig.

Agnete Laustsen (KF):

Det kan næppe undre, at vi fra konservativ side kan tilslutte os venstres forslag. Det er ikke længe siden, at et flertal her i tinget vedtog en ændring af reguleringsbestemmelserne for dagpenge ved sygdom og fødsel, skønt både venstre og de konservative dengang klart påviste, at en sådan regulering

ville medføre omfattende merudgifter for erhvervslivet og i særdeleshed ramme mindre erhvervsdrivende.

Endnu hårdere vil det, som også påvist af hr. Brixtofte ved førstebehandlingen af lovforslaget vedrørende dagpenge ved sygdom og fødsel – det var den 9. maj d. å. – ramme de samme kredse, når den refusionsordning, man i 1978 indførte, bortfalder, således at arbejdsgiverne igen skal afholde dagpengeudgifter i 5 uger i stedet for som nu i 3 uger.

Det er stik imod den beskæftigelsespolitik, vi både i 1978 lagde og nu lægger vægt på, og vi kan være enige med venstre i de betragtninger, som anføres i bemærkningerne til lovforslaget, om, at en sådan udvidelse af specielt de mindre og mellemstore virksomheders økonomiske risiko for andres sygdom i den nuværende vanskelige situation vil føre til færre nyansættelser, personalereduktioner og dermed øget ledighed.

Vi kan også støtte den del af venstres forslag, som går ud på at nedsætte karenstidene for de selvstændiges dagpengesikring fra 5 til 3 uger. Der tales jo i denne tid og ikke mindst i forbindelse med socialindkomsten så meget om retfærdighed. Det burde derfor efter vores mening være helt indlysende, at vi snarest må afskaffe den uretfærdighed, det er, at de selvstændige først kan få sygedagpenge, når sygdomsperioden har været over 5 uger, medens lønmodtagernes karenstid under sygdom er blevet ophævet.

Selvstændige erhvervsdrivende frister på mange områder hårde vilkår, og sygdom er en af de ting, som kan få alvorlige konsekvenser for selvfungerende foretagender. Vi medvirker derfor gerne til at lette erhvervslivet for byrder ved sygdomsrisiko og i så vidt omfang som muligt sidestille det med lønmodtagerne.

Pilgaard Andersen (FP):

Det skal ligge helt klart, at fremskridtspartiet kan støtte venstres lovforslag. Forslaget om nedsættelse af de selvstændiges egenperiode fra 5 uger til 3 uger er en af de ting, vi kan støtte fuldt ud. Vi deler den betragtning, venstre fremfører i lovforslaget med hensyn til en sidestilling af lønmodtagerne og arbejdsgiverne. Vi mener, at arbejdsgiverne bør ligestilles med lønmodtagerne med hensyn til en karenstid på 3 uger. Også den del af